A. 1839. N°. 25.

DONDERDAG DEN 28sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Militair Bureau.

Dato 26 Maart 1839.

Door den Heer Gouverneur Generaal *ad interim* is bij Gouvernements Order van heden, Dato als bepaald dat van af heden, April e. k. de functien van *Officier belast met het Genie Departement* zullen worden waargenomen door den Majoor J. M. ENGELBERTS, van de Artillerie.

De Kapitein Adjudant,
R. H. ESSER.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

BINNENGEKOMEN:

Den 23sten dezer, de Nd. Am. Brik *Cygnet*, Kapt. C. Fitz, van Boston, hebbende 20 dagen reis.

Den 25sten: de Fransche Oorlog-Stoombrik *LE GOURSIER*, onder bevel van den Schoepen-Luitenant de BRUIN; Passagier: de Heer GUILLET, Ordonnateur enz. van Fransch Guiana.

PARAMARIBO, *den 27 Maart 1839.*

In de *Boston Courier* van 27 February komt de Troon-Rede van Koningin VICTORIA bij het openen van het Parlement op den 16den Februarij te pas, in haar geheele overgenomen van de *London Standart* van den dag, waarvan het volgende een extract is.

»Ik heb gemeenschappelijk met *Oostenrijk*, *Frankrijk*, *Pruissen* en *Rusland* »overeenkomsten aangegaan, met oogmerk »tot de finale afdoening der verschillen »tusschen *Holland* en *België*.

»Een definitief traktaat van vrede, gegrond op vroegere overeenkomsten, waartoe beide partijen bereids waren toegetreden, is dienvolgens voorgesteld geworden aan de Nederlandsche en Belgische »Gouvernementen.

»Ik heb het genoegen IHEd. kennelijk te »maken, dat het Hollandsch Gouverne»ment bereids gezegels toetreding tot dat »traktaat, aan de Conferentie heeft doen »aankondigen, en vertrouw dat eene gelijke aankondiging aan de zijde van het »Belgisch Gouvernement, een einde zal »maken aan de woelingen, welke een on»vermijdelijk gevolg zijn van den tegenwoordigen onzekeren staat der betrekkingen »heden. — De eenstemmigheid der zich »verbondene Mogendheden, levert eene »voldoende zekerheid voor het behoud van »den vrede."

EDICTALE CITATIE.

(14760) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, dagvaard bij deze, alle *bekende* en *onbekende* Crediteuren:

Van ROBERT BARBOUR, wegens het *provenue* van het op den 28sten September 1838, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Zwartenhovensbrug Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. F. No. 20 en Oude Wijk La. D. No. 483, denzelven ROBERT BARBOUR aangekomen hebbende.

Van A. C. MEIJTT, wegens het *provenue* van het op den 11den Januarij 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Keizer Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. C. No. 152 en Oude Wijk La. D. No. 154; denzelven A. C. MEIJTT aangekomen hebbende.

Van COBA OOSTERHUIZEN, wegens het *provenue* van het op den 25sten Januarij 1839, bij Executie verkochte Huis en Erf, gelegen aan de *Keizer Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. B. No. 226 en Oude Wijk La. D. No. 360, denzelven COBA OOSTERHUIZEN aangekomen hebbende.

Om te comparereren of Gemagtigden te zenden, ter *prio et concurrentie* Rolle van het Geregtshof dezer Kolonie, welke gehouden zal worden, op Vrijdag den 17den Mei 1839, des voormiddags ten *acht* ure, en alsdan de zaken, van relaas en bijlagen, voorts hunne sustenuen van *prio et concurrentie* op te geven, en met den Impetrant voort te procederen als naar regten.

En op dat niemand hiervan eenige ignorantie zouden kunnen of mogen pretenderen, heb ik deze gepubliceerd en geaffigeerd alhier aan *Paramaribo, den 27sten Maart 1839.*

R. GOLLENSTEDE.
Exploiteur.

ADVERTISSEMENTEN.

De *Commissie van Defensie voor Suriname*, bekend door den Hoog Edel Gestrenge Heer Gouverneur Generaal ad interim, bij Gouvernements Order dd. 10 December 1838, haar *Existence* bepaald hebbende op Woensdag den 3den April e. k., zoo wordt aan de belanghebbenden door deze kennis gegeven, om hunne bezwaren, schriftelijk bij den Kwartiermeester der Schutterij, vóór of op dien dag in te zenden.

Paramaribo den 26 Maart 1839.

De Président van voormelde Commissie,
SALOMON DE LA PARRA.

(14757) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 29sten Maart 1839, des voormiddags om negen uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, dit welgemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Twee Huizen ERFEN, gelegen in de *Heeren Straat* en uitkomende in de *Wagenweg Straat*, bekend onder Nieuwe Wijk La. A. No. 76 en Oude Wijk La. B. No. 95 en 96, aankomende DAVID ABON JESSURUN.

Paramaribo den 23 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

(14758) De Exploiteur bij het Geregtshof te *Suriname*, als daartoe behoorlijk door het Geregtshof, alhier geauthoriseerd, op het deswegens door de Heeren A. KENNEDIJ qq. c. s., gepresenteerd rekest, zal het concurrentie van Partijen, bij publieke Inschrijving, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, tot de zaken van Kuratele en Sequestratie, (mits het hoogste bod goedgekeurd werdende), verkoopen:

90	Balen	Heele Witte	Bast
51	»	Zwarte	»
6	»	Gebr. Witte	»
9	»	» Zwarte	»
2	»	Gruis	
3	»	Zwarte	

} KOFFIJ.

ten behoeve van de Plantadje *JAGTLUST*, en dat wel voor zoo verre de beide partijen Heele Koffij betreft, bij kavelingen van *Tien* Balen en eene kaveling van *Elf* Balen *Zwarte* Bast, en de Gebroken en overige Koffij, in kavelingen zoo als dezelven hierboven staan vermeld.

Zullende de Tusschrijvings-billetten ter Griffie van het Geregtshof worden aangenomen tot Dingsdag den 2den April 1839, des voormiddags ten negen ure; alwaar ook de monsters ter beziginge zijn, terwijl de Kopers de Partijen voor hunne eigene rekening en risico binnen 14 dagen na den verkoop zullen moeten laten afhalen en voor de ledige zakken betalen *f* 1.10 per stuk.

Paramaribo, den 25 Maart 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploiteur.

(14742) De ondergeteekende voornemens zijnde naar *Europa* te vertrekken heeft tot zijnen *Generale Gemagtigden* aangesteld, den Heer H. A. TIRION.

Paramaribo den 27 Maart 1839.

J. GROESBEEK.

Mengelwerk.

Het Meisje van Evian.

Eenige jaren geleden toen ik eens reis door Zwitserland, Oppskeren wende, en eene wandeling in het gebergte keerde ik terug naar het bevallig dorpje Evian, welks bekoorlijke landouwen en heilzame mineraale wateren de reizigers in menigte lokken. Sedert een half uur gingen wij eene lagchende vallei door, toen een jong meisje, aan den kant van den weg, op eenen steen gezeten, mijne blikken tot zich trok. Hare zachtvloeijende lokken, haar aanlokkelijke oogen, de blankheid harer gelaatstint en haar bevallige kleeding, waaraan te gelijk schik en nedrigheid zigtbaar waren, wekten mijne opmerkzaamheid. Het meisje, vijftien jaren oud, scheen een glimlach te wagen, waarin een onmiskenbare teekenen van krankzinnigheid vertoonden, en herhaalde malen Fritz! Fritz! riepende, vlugtte zij met eene verbazende snelheid, de gezelschappen die haar in den weg stonden, met zeeker vasten tred beklimmende. Mijne oogen volgde haar, en toen zij tusschen de bergen was verdwenen, keerde ik mij tot mijnen metgezel, en vroeg hem, of dat meisje sedert haare geboorte krankzinnig geweest was.

»Neen, mijnheer," antwoordde hij somber. »Zij heeft onlangs gevaal bij mij opgewekt."

»Het verontrust mij zeer. Weleer was zij de schoonste der jonge meisjes van Evian," vervolgde hij met een zucht, »en thans is naauwelijks het oog van een' minnaar in staat haar te herkennen."

»Is u de oorzaak harer krankzinnigheid bekend?"

»Ik ken maar al te zeer hare geschiedenis."

»Een gids verteld gaarne: wees dus zoo goed mij dit verhaal te laten hooren, dat mij des te belangwekkender zal voorkomen, daar ik de beelden daarvan gezien heb."

»Welnu!" zeide hij, »gij zult alles weten, en waarom zoude ik het verzwijgen? De geschiedenis van Maria is ieder bekend. Zij zelve verhaalde alles in een oogenblik, dat haar verstand tijdelijk was teruggekeerd, en het

geheugen hiervan zal in de harten der bergbewoners altijd leven. Hoor mij dus aan, en vergeef mij, zoo mijne ontroering den loop mijner gedachten mogt storen."

» Maria is de dochter van Blaman den jager, van wien gij zeker hebt hooren spreken; want zijne vlugheid, zijne behendigheid, en vooral zijn vermetele moed hebben hem in den ganschen omtrek vermaard gemaakt. Weinig tijds na Maria's geboorte had hij het ongeluk zijne vrouw te verliezen, welke hij hartstochtelijk beminde. Zijne dochter werd van stonds het eenige voorwerp zijner liefde. Hij droeg voor hare jeugd de teederste zorgen, schoon altijd betreurende, dat de hemel hem niet eenen zoon had geschonken, die de deerlijkheden zijner gevaren zou geweest zijn. Zijne wenschen werden ten halve verhoord. Maria vereenigde met de zachte trekken eenen schoonen maagdelijken moed, en bijna de kracht van eenen jongeling. Naauwelijks twaalf jaren oud, vergezelde zij haren vader in zijne verwijderde togten aan zijne zijde de steile rotsen beklimmende, met een onverschrokken oog den rand der afgronden tastende, en vermoeienis kende en honger verduurende, met eene standvastigheid, die ook den moedigsten jager verwondering afperste. Nog te jong zijnde om het geweer te hanteren, droeg zij in eenen knapzak de provisie voor den dag, en maakte het eten van haren vader gereed, wiens lange en avontuurlijke togten zij door hare vrolijkheid en jeugdige dartelheid verzoetgenaamde.

Maria had den leeftijd van vijftien jaren bereikt, zonder te vermoeden, dat er in de wereld eenig ander genot bestond dan dat van eene berggeit te jagen en haan, van de bergspitsen tusschenpij, voor hare voeten te zien nederstorten. Zij wist nog niet, dat een jong meisje genoegen in opschik kan vinden, en om op eene danspartij de vurige blikken der jonge heeren te lokken. Het gevaar was hare vreugd, de jagt voor haar een feest. Eene smart, de eenige, die zij nog had ondervonden, overviel haar op dien leeftijd. Zij verloor haren vader en werd daardoor verpligt van levenswijze te veranderen; doch zij koos er eene uit, die met haren aanleg overeenkwam. Zij werd schuitevoerster op het meer. Bij gebrek van de sneeuwvallen en dwarrelwinden op de bergen, tartte zij blijmoedig den storm, en het zonder de minste vrees hare boot door de toornige baren stuurden. Indien een reiziger zich bij een dreigend weder op het meer willde wagen, was het altijd Maria, die zich aanbood. Uur, prijs, alles was haar onverschillig, en immer was zij gereed om van wal te steken.

Maria was niet alleen schoon, maar deugdzaam; zij was trotsch, niet op hare schoonheid maar op haren moed, dien zij boven alles stelde. Verscheidene jonge lieden maakten aanspraak op hare hand, maar zagen zich alle te door gestoten. Een echter, kwam haar voor, harer liefde waardig te zijn: deze was noch bevallig noch teder, maar zij hield hem voor moedig, en dit was hun genoeg."

Hier zweeg de gids een oogenblik. Zijne borst scheen bekloond, zijne lippen trilden en zijn gelaat werd door den koorts zweet bedekt. »Arme Maria!" riep hij uit, »en echter ben ik beklagenswaardiger dan gij!" Eindelijk vervolgde hij aldus:

»De dag van Maria's bevelijk was reeds bepaald, toen een Italiaan in deze streek kwam, om er het schouwspel van eene luchtreis in een ballon te geven. Hij was een man van dertig jaren, welgemaakt, met vurige oogen, en van eene ongewone kracht. Gij kunt wel denken, dat dit voor ons eene ganschk nieuwe en wonderbare vertooning was. Maria, die door al, wat buitengewoon was, derhalve werd getroffen, was eene dergene, wier nieuwsgierigheid het meest opgewekt was. Hare schoonheid maakte veel indruk op den Italiaan, welke haar eenige vleijende woorden toesprak; maar, terwijl hare aandacht geheel gebeid was, hoorde zij ze bijna niet; echter op het punt van te vertrekken, zag ik, dat zij voor den arendblik van den luchtreiziger de oogen neersloeg.

Eindelijk kwam de voor de luchtreis bepaalde dag. Eene onbescheiden menigte drong zich in de vlakte, die men van hier onderscheidt.

Maria bevond zich te midden harer jonge vriendinnen, langen tijd bleef zij zwijgend het reusachtige gevaarte, door een touw aan den grond vastgehecht, gadeslagen; langen tijd had zij zelfen nauwelijks blik geworpen op dit schuitje, waarin die stoutmoedige geenszins het meer, maar eenen nieuwen, onbekenden Oceaan zonder kusten zoude trotseren; haar hart sloeg met bevigheid; haar gelaat was purperrood. Hoods klimt de vreemdeling in het schuitje, zoods gaat het staal het touw kliven dat den ballon vasthoudt; eensklaps ziet Maria daarheen.

»Houd op," riep zij, den Italiaan onderbrekende, »Ach, mijnheer, ik bid u, zie mij toe u te vergezellen."

De man, geheel verwonderd, trachtte haar van dit voornemen te doen afzien.

»Bedenkt wel, wat gij doet," zeide hij; »uw leven staat hier op het spel, en op uwe jaren behoort men dit niet roekeloos te wagen."

»Gij kent mij niet," antwoordde zij, met eene vaste stem, »anders zoudt gij weten, dat ik mij door geen gevaar laat afschrikken. Ik heb eene boot op het meer, en meermalen heb ik zonder de minste vrees het onweder getrotseerd. Buitendien heeft Frits mij gezegd, om het te doen."

Hier kon de gids zijne aandoening niet verbergen.

»Wie was die Frits?" vroeg ik hem.

»Haar bruidegom. Al schertsende had hij gezegd, dat hij aan haren moed twijfelde, maar zij had deze scherts als ernst opgenomen. Niets kon haar wederhouden, noch de waarschuwingen van den luchtreiziger, noch de smeekingen van haren bruigedom. Onder de toejuichingen der menigte sprong zij in het schuitje.

Weldra werd het touw losgemaakt, waarop de ballon zich even snel in de lucht verhief als een vogel, die het net heeft doorgebroken, dat hem gevangen hield. Luide vreugdekreten begroetten het vertrek. Frits alleen was stil en mismoedig. Het was hem, of eene vijandige magt hem voor eeuwig zijne beminde had ontroofd.

Intusschen was de ballon steeds stijgende; reeds was het luchtgevaarte boven de hoogste bergen verheven, en weldra zag men het slechts als een zwart punt te midden der wolken.

Maria was kalm in de eerste oogenblikken. Zij gevoelde zich van eene zekere blijdschap doordrongen, toen zij zich op zulk eene onmetelijke hoogte bevond. Zij beschouwde met nieuwsgierige blikken de verschillende deelen, waaruit de machine bestond, en ondervroeg den vreemdeling omtrent de inrigting daarvan.

»Wat is dit?" vroeg zij, de hand naar den klep der machine uitstrekkende.

»In 's Hemels naam, meisje, raak daar niet aan," riep de luchtreiziger angstig uit; »want ons leven hangt daarvan af." Maria ernstig geworden, aanschouwde met eene soort van godsdienstige vrees de geheimzinnige inrigting, die haar voor eenen schrikkelijken val behoedde.

De lucht werd gedurig kouder, nevelen gingen al dwarrelende hunne oogen voorbij; reeds zagen zij zich alleen door het onmetelijk uitspansel omringd. Toen had er in het binnenste van Maria een hevige verwijd plaats, en tegenover een gevaar, haar zoo geheel nieuw, begon de vrees haar hart te overmeesteren. Hare oogen schitterden echter met buitengewonen glans. Haar gansche wezen scheen verheerlijkt, naar mate zij den hemel naderde. Hare schoonheid moet in dit oogenblik geheel buitengewoon zijn geweest, want haar medgezel vergat de zorg voor zijn behoud en hees in stilte aan te staren. Nu eens naderde hij haar, dan weder trok hij terug, eenige woorden binnen 's monds prevelende... Een naamloos denkbeeld scheen hem te kwellen.

»Beiden alleen," zeide hij, »tusschen hemel en aarde, — geen mensch ziet ons."

Maria, verschrikt door de akelige en plegtige stilte, die om haar heerschte, kon eene angstige gewaarwording niet onderdrukken. Zij gevoelde, dat de moed haar ontzonk. Door eene natuurlijke ingeving zette zij zich op eene bank van de kar neder; en leunde bevig tegen den arm van haren medgezel, als wilde zij daarin eene bescherming tegen het gevaar zoeken.

Het gelaat van den vreemdeling nam toen eene helsche uitdrukking aan, en een somber vuur blonk in zijne oogen. Hij dorstte Maria gereken; maar haar oog weigerde hem dienst en hare oogen sluiten zich onwillekeurig. Zij is op het punt van alle bewustheid te verliezen. Zij staat op, door de gedachte aan het dreigend gevaar gewekt, en met eenen engelreinen blik wijst zij op den hemel, die den boosdoener in dit zelfde oogenblik kan treffen; maar niets tot verdedigen, noch het rechtvaardig oog God, noch de vurige smeekingen van het arme meisje vermogen zijn stalen hart tot inkeer te brengen. Zich verloren ziende, wendt Maria geen oogenblik, zij bereidt zich aan God, maakt het beuken des huizes en zijn zich zelven beneden storten. Maar zij wordt door eenen geweldigen arm tegen gehouden.

Toen had er eene vreeselijke worsteling plaats, waarvoor de verbeelding terug deinst. Maria, door angst bevangen, was op het punt van te bezwijken; maar de hemel gedoogde het niet. Zich door eene wanhopige poging uit de armen van den boosdoener losrukkende, ijlt zij met eene verbazende vlugheid naar de klep, den sleutel van leven en dood, onder den uitroep van: »Ik dank u, o God, ik ben gered."

Te vergeefs wil de vreemdeling haar voorkomen. Reeds stroomt het gas door de geopende klep. De zwaarte van den ballon vermindert zoogenaamelijk, en de kar daalt met eene schrikwekkende en toenemende snelheid. De vreemdeling geeft eenen gil van angst. Hij ziet zich door den dood, eenen onvermijdelijken dood bedreigd. Zijne handen wringende, bij verpeecht Maria en zijne misdaad, terwijl zij op hare knieën, met eenen hemelschen glimlach, God dankt, die haar het leven heeft geschonken, om haar een opgeschonden te bewaren. Plotseling ondervindt de kar eenen geweldigen schok, en ...

»En Maria?"

»Den avond van dienzelfden dag ging ik in mijne boot over het meer, toen ik een gevaarte boven de oppervlakte zag drijven. Dit was de half gezonken ballon, die door de kar nog gedeeltelijk boven water werd gehouden. Ik naderde, door den verschrikkelijksten angst gedreven. De kar scheen mij ten lodig te zijn, meer meldde bespeurde ik eene in onmagt gevallen vrouw, onder de overblijfselen van den ballon verborgen. De luchtreiziger was in zijnen val buiten de kar geworpen en verdronken. Het gelukte mij om Maria weder in het leven te roepen; maar zij herkende mij niet en zij had haar verstand verloren."

»En haar bruidegom?"

»Haar bruidegom!" ach, mijnheer, »beklaag hem, hij heeft haar overleefd, want voor hem is Maria in het graf."

In dit oogenblik werden onze oren door dezelfde schrille stem, die wij reeds gehoord hadden, getroffen.

»Frits! Frits! Maria heeft dorst, Maria heeft honger."

»De ongelukkige," zeide de gids, »wendt zich altijd tot mij, om haar het nodige te verschaffen."

»Gij zijt derhalve de Frits, dien zij roept?"

»Inderdaad ik ben het, en zoveel de oorzaak van haar ongeluk."

Frits verwijderde zich haastig, om aan zijne geliefde bezoeker het binnen te treden; eenige minuten daarna zag ik de arme krankzinnige daar binnen sluipen.

Ik beklaagde de droefheid dezer ongelukkigen, en vertrok met zoveel hun eenige goudstukken te laten, en zooveel mijne tranen met de hunne te hebben gemengd.

Te Barnaveld, bij J. ENGELBREGTS.